

РЕШЕНИЕ

№ 4283

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3276** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. § 8 ПЗР АПК.

Образувано е по жалба на И. В. Ч. и Н. О. Д. срещу отказ на кмета на Столична община /СО/ да извърши регистрация на семейно партньорство и издаде удостоверение за това, обективиран в писмо изх.№ СОА20-ДИ04-562/26.02.2020г.

От фактическа страна в жалбата се излага, че на 14.02.2020г. жалбоподателките са подали молба с искане да се извърши фактически регистрацията им като семейно партньорство. Отказът на кмета на СО да извърши поисканата регистрация намират, че е незаконосъобразен, тъй като противоречи на Конституцията на Република България и Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, поради което молят за отмяната му. Тъй като Конституцията забранява всякакви ограничения на права, основани на лично положение и гарантира уважение към личния живот на гражданите, обжалваният отказ според тях представлява дискриминация и неуважение към личния им живот. Мотивите, на които се основава отказът сочат, че са формални, неубедителни и недостатъчни да оправдаят нарушение на основни човешки права. Според тях Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи задължава страните-членки, които са я ратифицирали, да регистрират партньорски съжителства на хомосексуални двойки. В съдебно заседание, редовно и своевременно призовани, не се явяват и не се представляват.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.Г. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде оставена без разглеждане като недопустима, поради това, че е насочена срещу

акт, който не подлежи на обжалване. При условията на евентуалност моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че жалбоподателките на 14.02.2020г. са подали заявление до кмета на СО да бъдат регистрирани като семейни партньори и съответно да им бъде издадено удостоверение за семейно партньорство/регистрирано съжителство.

Във връзка с това заявление, както и още 215 заявления с аналогично съдържание, е постановен оспореният отказ, мотивиран с разпоредбите на чл.24, ал.1 и чл.27 ЗГР и разпоредбите на Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението.

По силата на чл.1, ал.2 и ал.3 ЗГР гражданска регистрация е вписване на събитията раждане, брак и смърт в регистрите на актовете за гражданско състояние и вписване на лицата в регистъра на населението. Семейното положение е част от съвкупността от данни за едно лице - име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др., които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му в качеството на носител на субективни права, които включва гражданската регистрация. Съгласно чл.2, ал.1 ЗГР гражданската регистрация на физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон. В регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл.1, ал.2 /раждане, брак и смърт/ за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата, които не са български граждани, но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България – чл.3, ал.1 ЗГР. Вписването в регистрите на актове за гражданско състояние се извършва в населеното място, в което е настъпило събитието, а вписването в регистъра на населението се извършва в общините по постоянния адрес на физическите лица като кметовете на общините са отговорни за гражданската регистрация на територията на общината – чл.4 ЗГР. Разпоредбите на Раздел III от Глава втора на закона регламентират създаването и поддържането на регистъра на населението. Съгласно чл.22, ал.2 ЗГР Регистърът на населението се състои от електронните лични регистрационни картони на всички физически лица по чл.3, ал.2 - всички български граждани и чужденците, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България или получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България. За всяко физическо лице, подлежащо на вписване в регистъра на населението, се създава електронен личен регистрационен картон в регистъра на населението, който съдържа изчерпателно посочените в чл.25 ЗГР данни, сред които и данни за семейно положение – т.12. Електронен личен регистрационен картон на български гражданин се създава въз основа на акт за раждане или удостоверение за българско гражданство, придружено с документи за гражданско състояние, заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес в тази община – чл.26, ал.1 ЗГР, а данните в електронния личен регистрационен картон се актуализират от общинската администрация въз основа на

актовете за гражданско състояние или електронните им еквиваленти; заявление за постоянен адрес и адресна карта за настоящ адрес; удостоверение за промяна на гражданство; съдебно решение или други удостоверителни документи, касаещи гражданското състояние – чл.27, ал.1 ЗГР. Регистърът на населението и регистрите на актовете за гражданско състояние представляват част от националната система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България - Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението /ЕСГРАОН/, поддържана на национално, областно и общинско ниво като общинските администрации въвеждат и поддържат данните за гражданската регистрация на физическите лица в Локална база данни "Население", съставят актове по гражданско състояние и електронните им еквиваленти – чл.102, ал.1, т.3 ЗГР. Чл.105, ал.2, изр.1-во ЗГР предвижда, че данните се въвеждат еднократно по място на възникване на събитието или по място на изменението. Съгласно чл.108, ал.1 ЗГР институциите, физическите и юридическите лица, получили данни от ЕСГРАОН, в случаи на установено противоречие, неточност или непълнота в тях могат да поискат тяхната корекция, а съгласно ал.2 на с.р. съответната администрация, отговорна за достоверността на предоставените данни, се задължава да извърши корекция.

В контекста на изложеното заявлението на жалбоподателките следва да бъде възприето именно като искане за отстраняване на непълнота/корекция на вписаните в ЕСГРАОН данни за тях относно регистрираното семейно положение. Отказът за извършване на посоченото действие и издаване на документ за това представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.3 АПК, съответно подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Този извод обуславя допустимост на жалбата, обратно на твърдението на пълномощника на ответника. Предвид липсата на данни за съобщаване на акта на оспорващите, съдът приема, че е спазен преклузивният срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалба е неоснователна.

Както се посочи по-горе съгласно чл.2, ал.1 ЗГР гражданската регистрация на физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон. Според ал.2 на с.р. актовете за гражданско състояние са официални писмени документи. В тях по законов ред длъжностните лица по гражданското състояние регистрират събитията раждане, брак и смърт. Отсъствието на акт за сключен брак е пречка за вписването на промяна в регистрираните данни относно семейното положение на лицата в исканата от тях насока. Предвид това като е постановил оспорения отказ административният орган е приложил правилно материалния закон.

Решението по делото Олиари и други срещу Италия, на което се позовават жалбоподателите, е неотнормимо към предмета на настоящия спор. Следва обаче, във връзка с твърденията в жалбата, да се посочи, че съдът в решението приема /в § 191 от него/, че „...въпросът дали да се разрешат еднородните бракове или не е оставен да се урежда от националното право на Високодоговарящите държави. Съдът чувства, че не трябва да бърза да замени със собствената си преценка тази на националните власти, които са в най-добра позиция да оценяват и да отговарят на нуждите на обществото. От това следва, че чл.12 от Конвенцията не налага задължение на ответното Правителство да предостави на еднородните двойки като жалбоподателите достъп до брак....“.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде

отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. Ч. и Н. О. Д. срещу отказ на кмета на Столична община да извърши регистрация на семейно партньорство и издаде удостоверение за това, обективиран в писмо изх.№ СОА20-ДИ04-56226.02.2020г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: